

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 391

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărți, 12 iunie 2012

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 289 din 27 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor și ale art. 118 alin. (3 ¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	2-4	și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	8-10
Decizia nr. 311 din 29 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil	4-6	Decizia nr. 399 din 26 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 4 și art. 257 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	11-12
Decizia nr. 317 din 29 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și 481 din Codul civil	6-8	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 353 din 24 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15, art. 16, art. 17		531. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind publicarea acceptării amendamentelor la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, așa cum a fost amendată, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.308(88) a Comitetului de Siguranță Maritimă din 3 decembrie 2010	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 289**

din 27 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor și ale art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Arcer Liviu-Daniel.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor și ale art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ilie Ionel Ciuclea în Dosarul nr. 656/284/2011 al Judecătoriei Răcari și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 516D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 776D/2011 și nr. 1.377D/2011, care au ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Gina-Carmen Goleșteanu în Dosarul nr. 18.088/212/2010 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și de Sergiu Vasile Bucătaru în Dosarul nr. 18.947/245/2010 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 776D/2011 și nr. 1.377D/2011 la Dosarul nr. 516D/2011, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 656/284/2011, **Judecătoria Răcari a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor și ale art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petentul Ilie Ionel Ciuclea într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională, în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Dâmbovița.

Prin Decizia civilă nr. 900/RCA din 4 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 18.088/212/2010, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul-petent Gina-Carmen Goleșteanu cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 26.489 din 6 decembrie 2010, pronunțată de Judecătoria Constanța într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională, în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Constanța ș.a.

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 18.947/245/2010, **Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Sergiu Vasile Bucătaru cu ocazia soluționării recursului formulat într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională, în contradictoriu cu intimatul M.A.I. — Secția Regională de Poliție Transporturi Iași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate, reglementând caracterul irevocabil al sentințelor prin care se soluționează plângeri îndreptate împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor în domeniul circulației pe drumurile publice, contravin prevederilor constituționale ale art. 11, 16, 20, 21, 53, art. 124 alin. (2) și art. 129. De asemenea, consideră că reglementarea atacată înfrânge prevederile art. 6, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 2 pct. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție și art. 14 pct. 5 din Pactul Internațional privind drepturile civile și politice. În acest sens arată, în esență, că neconstituționalitatea dispozițiilor constă în

aceea că prin excluderea dreptului la recurs împotriva hotărârilor judecătorești prin care se soluționează plângeri contravenționale în materia Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, hotărâri care potrivit art. 118 alin. (3¹) sunt definitive și irevocabile, se creează o discriminare flagrantă față de o anumită categorie de persoane care nu pot ataca cu recurs hotărârile judecătorești pronunțate în această materie, spre deosebire de altă categorie de persoane care tot în materia contravențiilor pot ataca cu recurs hotărârile judecătorești.

Judecătoria Răcari nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere referitoare la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții de lege:

— Art. IX din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, potrivit căruia „*Alineatul (2) al articolului 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:*

«(2) *Dacă prin lege nu se prevede altfel, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.»*»

— Art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții introduse prin art. X pct. 2 din Legea nr. 202/2010, cu următorul cuprins: „*Hotărârea judecătorească prin care judecătoria soluționează plângerea este definitivă și irevocabilă.*”

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 care consacră egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 care consacră accesul liber la justiție, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și prevederile art. 6, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, respectiv dreptul la un recurs efectiv și interzicerea discriminării, art. 2 pct. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție și art. 14 pct. 5 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice, referitoare la dreptul la două grade de jurisdicție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, stabilind regula conform căreia hotărârile judecătorești prin care judecătoria soluționează plângerile contravenționale formulate în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sunt definitive și irevocabile, art. 118 alin. (3¹) din această ordonanță de urgență nu îngreădește accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravine dreptului la un proces echitabil și nici dreptului la un recurs efectiv la o instanță națională, dar împiedică prelungirea excesivă a duratei procesului și contribuie, prin aceasta, la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Eliminarea căii de atac a recursului împotriva hotărârii judecătorești prin care a fost soluționată în primă instanță plângerea contravențională nu înfrânge prevederile constituționale ale art. 11 și ale art. 20, prevederile convenționale invocate consacrând posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție, care a și fost exercitat de autorul excepției.

Astfel, Curtea reține că, în jurisprudența sa constantă, a statuat că în sensul principiului constituțional instituit de art. 21 privind accesul liber la justiție se înscrie posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Totodată, liberul acces la justiție presupune și accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (2) și art. 129.

De asemenea, Curtea a reținut că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul în toate cazurile la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

În spețe, Curtea constată însă că autorii excepției critică, în esență, faptul că legiuitorul a reglementat modalitatea de soluționare a plângerilor contravenționale formulate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 deosebit de cea de soluționare a plângerilor contravenționale formulate în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, conform căreia hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs.

Or, asemenea susțineri, care vizează, practic, modificarea unor soluții legislative în sensul dorit de autorul excepției, nu pot avea caracterul unor veritabile critici de neconstituționalitate. Totodată, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor și ale art. 118 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ilie Ionel Ciuclea în Dosarul nr. 656/284/2011 al Judecătoriei Răcari, de Gina-Carmen Goleșteanu în Dosarul nr. 18.088/212/2010 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și de Sergiu Vasile Bucătaru în Dosarul nr. 18.947/245/2010 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 311

din 29 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil, excepție ridicată de Mircea Vlăduț, Maria Vlăduț, Mihai Vlăduț și Gheorghe Ciorogaru în Dosarul nr. 1.930/300/2005 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 404D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.071D/2011, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Georgeta Dionisie și Dumitru Dionisie în Dosarul nr. 7.775/212/2007 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul identic al excepției de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 404D/2011 și nr. 1.071D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.071D/2011 la Dosarul nr. 404D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.930/300/2005 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă, și Încheierea din 9 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.775/212/2007 al Tribunalului Constanța — Secția civilă, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil**, excepție ridicată de Mircea Vlăduț, Maria Vlăduț, Mihai Vlăduț, Gheorghe Ciorogaru, Georgeta Dionisie și Dumitru Dionisie în cauze având ca obiect ieșire din indiviziune și, respectiv, succesiune — partaj judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 728 din Codul civil nu conțin suficiente mijloace de asigurare a respectării normelor constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private, reprezentând, totodată, o aplicare defectuoasă și abuzivă a principiului potrivit căruia „cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”. Așa fiind, apreciază că aceste prevederi legale sunt sumare, incomplete, precare și abuzive, iar prin forțarea unui proprietar (coproprietar sau coindivizar) de

a-și vinde „cota-parte”, acest text legal „aduce repercusiuni asupra dreptului de proprietate”.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă și Tribunalul Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că, prin art. 230 lit. a) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, a fost abrogat Codul civil din 1864, astfel încât excepția de neconstituționalitate a art. 728 din Codul civil este inadmisibilă.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că soluția imprescriptibilității acțiunii în partaj, consacrată prin textul de lege criticat, urmărește asigurarea liberei circulații a bunurilor și a fost edictată în interesul coproprietarilor, care, prin partaj, pot pune capăt oricând stării de coproprietate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 728 din Codul civil, potrivit cărora *„Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune. Un coerede poate oricând cere împărțeala succesiunii, chiar când ar exista convenții sau prohibiții contrarii.”*

Se poate face învoire pentru suspendarea diviziunii pe termen de cinci ani. După trecerea acestui timp, învoirea se poate reînnoi.”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată.

Curtea constată că, ulterior sesizării Curții, prin art. 230 lit. a) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, a fost abrogat Codul civil și, deci, și art. 728, însă soluția legislativă cuprinsă în acest articol a fost preluată, în esență, în art. 1.143 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, care prevede că *„Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune. Moștenitorul poate cere oricând ieșirea din indiviziune, chiar și atunci când există convenții sau clauze testamentare care prevăd altfel.”*

Având în vedere că textul legal criticat și-a produs efectele față de autorii excepției de neconstituționalitate, în cauzele concrete deduse judecării, Curtea va analiza constituționalitatea prevederilor cu care a fost sesizată, potrivit principiului *tempus regit actum*. (În acest sens este Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.)

Examinând excepția, Curtea constată că reglementarea criticată a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme din Legea fundamentală și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 1.139 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 732 din 3 noiembrie 2010, sau prin Decizia nr. 641 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 28 iulie 2009, Curtea a statuat că este de principiu că proprietatea, în majoritatea cazurilor, este pură și simplă. Sunt situații, însă, când proprietatea este afectată de modalități și prezintă forme speciale. O astfel de modalitate a proprietății o reprezintă proprietatea indiviză. Această situație, uneori, nu este avantajoasă pentru proprietari și nici favorabilă pentru exploatarea economică a bunurilor, din cauza dificultății de a se exercita toate atributele dreptului de proprietate. De aceea, pentru asigurarea unei bune circulații a bunurilor și în interesul coproprietarilor, legea prevede ca indiviziunea să poată lua sfârșit oricând și în mod liber.

În consecință, art. 728 din Codul civil dispune că *„Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune”*. Deși acest articol se referă, în principiu, la partajul succesoral, el conține o regulă ce se aplică la toate indiviziunile, oricare ar fi izvorul lor, astfel că orice proprietar poate cere ieșirea din indiviziune prin partaj, fără ca ceilalți coproprietari să se poată opune, cu o singură excepție, și anume cea prevăzută la alin. 2, și anume posibilitatea coproprietarilor de a conveni să rămână în indiviziune pe termen de 5 ani, cu posibilitatea reînnoirii acestei convenții la expirarea termenului.

În acest context, Curtea a constatat că art. 728 din Codul civil conține suficiente mijloace de asigurare a respectării normelor constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private, reprezentând totodată o aplicare a principiului constituțional consacrat prin art. 15 alin. (1), potrivit căruia *„Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”*.

În final, Curtea constată că autorii excepției de neconstituționalitate critică prevederile art. 728 din Codul civil și din perspectiva faptului că acestea nu respectă criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate ale normelor juridice, prin faptul că acestea sunt „sumare, incomplete, precare și abuzive”.

Față de această critică, prin Decizia nr. 1.100 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 17 noiembrie 2010, Curtea a reținut că instanța europeană a statuat, de exemplu, prin Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în *Cauza Rekenyi contra Ungariei*, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere unei rigidități excesive a reglementării. În Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în *Cauza Dragotoniu și Militaru-Pidhorni contra României*, instanța europeană a arătat că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului de lege, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi. Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune. Totodată, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație. Interpretarea și aplicarea unor asemenea texte depind de practică (hotărârile din 25 mai 1993 și din 20 mai 1999, pronunțate în cauzele *Kokkinakis împotriva Greciei* și *Cantoni contra Franței*). Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielile ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil, excepție ridicată Mircea Vlăduț, Maria Vlăduț, Mihai Vlăduț și Gheorghe Ciorogaru în Dosarul nr. 1.930/300/2005 al Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă, precum și de către Georgeta Dionisie și Dumitru Dionisie în Dosarul nr. 7.775/212/2007 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 317

din 29 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și 481 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și 481 din Codul civil, excepție ridicată de Camelia Vărășteanu în Dosarul nr. 10.223/299/2011 al Judecătoria Sectorului 1 București, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 652D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 869D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil, ridicată de Voica Manac și Gheorghe Manac în Dosarul nr. 13.864/4/2006 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă.

La apelul nominal, lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 652D/2011 și nr. 869D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 869D/2011 la Dosarul nr. 652D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.223/299/2011, și Încheierea din 7 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 13.864/4/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București și Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și 481 din Codul civil**, excepție ridicată de Camelia Vărășteanu, Voica Manac și Gheorghe Manac în cauze având ca obiect evacuare și, respectiv, revendicare imobiliară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate sunt neconstituționale și contravin art. 16 alin. (1) și (2) și art. 44 alin. (2) din Constituție datorită „operațiunii juridice a comparării titlurilor de proprietate ale părților de către instanța de judecată”. Aceștia apreciază că art. 480 din Codul civil dă posibilitatea unor persoane al căror titlu a fost desființat în conformitate cu Decretul nr. 134/1949 de a-și redobândi proprietatea.

În continuare arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru a exista o protecție a unui drept subiectiv al persoanei îndreptățite în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „este necesar ca bunul să

se afle în patrimoniul persoanei, calitatea de titular al dreptului fiindu-i recunoscută acesteia printr-o hotărâre judecătorească sau pe calea unei măsuri legislative de restituire, concretizând, în patrimoniul părții, existența unei speranțe legitime de redobândire a bunului în materialitatea sa”. În acest context, fac referire la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în Cauza *Constandache contra României*, 2002, și Cauza *Jantner contra Slovaciei*, 2003. Pierderea proprietății dobândite în baza unui titlu valabil, fără a se constata nevalabilitatea acestuia, echivalează cu o expropriere, dincolo de limitele permise de Constituție, și presupune încălcarea flagrantă a dreptului de proprietate, reglementat ca drept fundamental de art. 44 din Constituție și de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Totodată, susțin că prevederile de lege criticate nu îndeplinesc criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate, pentru ca subiectul de drept vizat să își poată conforma conduita, astfel încât să evite consecințele nerespectării lor, criterii ce constituie tot atâtea garanții ale dreptului oricărui cetățean la un proces echitabil. În acest sens, fac referire la hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Sunday Times contra Regatului Unit*, 1979, și *Rotaru contra României*, 2000.

Judecătoria Sectorului 1 București și Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar prevederile de lege criticate nu contravin niciuneia dintre normele constituționale invocate. De asemenea, arată că, în argumentarea excepției, autorii acesteia au plecat de la o premisă greșită constând în absolutizarea exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate, făcând abstracție de dispozițiile art. 44 potrivit cărora *conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*, precum și de cele ale art. 136 alin. (5) care consacră caracterul inviolabil al proprietății private, *„în condițiile legii.”*

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 480 și 481 din Codul civil, care au următorul conținut:

— Art. 480: *„Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.”*;

— Art. 481: *„Nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa, afară numai pentru cauză de utilitate publică și primind o dreaptă și prealabilă despăgubire.”*

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, prin art. 230 lit. a) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, a fost abrogat Codul civil și deci, implicit, și art. 480 și 481, însă soluția legislativă cuprinsă în aceste articole a fost preluată, în esență,

de actul abrogator, în art. 555 alin. (1), care prevede că *„Proprietatea privată este dreptul titularului de a poseda, folosi și dispune de un bun în mod exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege.”*, precum și în cuprinsul art. 562 alin. (3), potrivit căruia *„Exproprierea se poate face numai pentru o cauză de utilitate publică stabilită potrivit legii, cu justă și prealabilă despăgubire, fixată de comun acord între proprietar și expropriator. În caz de divergență asupra cuantumului despăgubirilor, acesta se stabilește pe cale judecătorească.”*

Având în vedere, însă, că textele legale criticate își produc efectele față de autorii excepției de neconstituționalitate, în cauzele concrete deduse judecării, Curtea va analiza constituționalitatea prevederilor cu care a fost sesizată, potrivit principiului *tempus regit actum*. (În acest sens, este Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.)

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (2) potrivit căruia proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, precum și ale art. 11 alin. (1) raportat la Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat în numeroase rânduri asupra prevederilor legale criticate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, și având critici similare.

În acest sens, este, de exemplu, Decizia nr. 1.100 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 16 noiembrie 2010, prin care Curtea a statuat că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

Prin această decizie, Curtea a reținut că prevederile art. 480 din Codul civil dau definiția legală a proprietății, precizând că dreptul de proprietate este atât un drept absolut, ce rezultă din exercitarea celor trei atribute ale acestui drept real — *usus, fructus și abusus*, cât și un drept exclusiv, din punctul de vedere al titularului care îl poate exercita în mod liber, cu respectarea, însă, a ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii. Astfel, textul de lege criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Pentru aceleași considerente, Curtea a constatat că textul de lege criticat este în acord cu dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la respectarea bunurilor.

Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 481 din Codul civil, Curtea a constatat că acestea reglementează regimul juridic al exproprierii, consacrat, de altfel, constituțional, în alin. (3) al art. 44 din Legea fundamentală.

Față de susținerile autorilor excepției privind jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la respectarea criteriilor de calitate, accesibilitate și previzibilitate ale normelor juridice, Curtea a constatat că aceeași instanță europeană a statuat, de exemplu, prin hotărârea pronunțată în Cauza *Rekvenyi contra Ungariei*, 1999, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât ar da naștere unei rigidități excesive a reglementării.

De asemenea, în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni contra României*, 2007, instanța europeană a amintit că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului de lege, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi. Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un

nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune. Totodată, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive.

De altfel, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulilor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație. Interpretarea și aplicarea unor asemenea texte depind de

practică (cauzele *Kokkinakis împotriva Greciei*, 1993, și *Cantoni contra Franței*, 1996). Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielile ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și 481 din Codul civil, excepție ridicată de Camelia Vărășteanu în Dosarul nr. 10.223/299/2011 al Judecătoria Sectorului 1 București și de Voica Manac și Gheorghe Manac în Dosarul nr. 13.864/4/2006 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 353

din 24 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15, art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Acsinte Gaspar	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1.213 din 20 septembrie 2011.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15, art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Adina Elena Halas în Dosarul nr. 1.028/301/2010 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 666D/2011 al Curții Constituționale.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 2.009 din 18 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.028/301/2010, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15, art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Adina Elena Halas într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva

unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate contravin dreptului la un proces echitabil, întrucât instituie o veritabilă prezumție de adevăr (temeinicie) și legalitate în ceea ce privește procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Precizează că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, contravențiile sunt, în realitate, fapte de natură penală, fiind reglementate în regim de putere publică și fiind supuse unui regim de represiune obligatoriu exercitat de către stat. Arată că sarcina probei este răsturnată, statul fiind dispensat de datoria de a proba. În schimb, contravenientul este expus abuzului agentului constatatator, abuz pe care este obligat să îl înlăture prin probe.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând, în esență, că textele de lege criticate nu instituie vreo regulă cu privire la puterea probantă a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, prevederile legale referitoare la regimul probator fiind conținute în art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. De asemenea, consideră că nu se încalcă prezumția de nevinovăție, iar contravenientul are posibilitatea deplină de a-și exercita dreptul la apărare.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, arătând că, în procedura privitoare la contestarea procesului-verbal de constatare și stabilire a contravenției, instanța poate aprecia probele în integralitatea lor și se poate pronunța asupra vinovăției sau nevinovăției petentului în funcție de probele administrate, fără să fie ținută să atribuie o anumită valoare probantă procesului-verbal. De asemenea, în virtutea rolului său activ, judecătorul poate solicita noi probe pentru aflarea adevărului, poate asculta depozițiile părților interesate, iar partea poate fi asistată de un apărător pe tot parcursul procesului, reclamantului fiindu-i astfel asigurat dreptul la un proces echitabil, precum și dreptul la apărare. Precizează că excepția de neconstituționalitate ar putea fi întemeiată numai în măsura în care instanța ar fi împiedicată să aprecieze probele în integralitatea lor și să solicite noi probe în vederea aflării adevărului. Dar felul în care instanța exercită atribuțiile rolului său activ este o problemă de aplicare, nu de constituționalitate a legii, astfel că nu se poate susține că procedura instituită de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 este una neconstituțională.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului,

prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 15, art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatatatori.*

(2) *Pot fi agenți constatatatori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecti, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.”;*

— Art. 16: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constatatator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.*

(1) *În cazul contravenienților cetățeni străini, persoane fără cetățenie sau cetățeni români cu domiciliul în străinătate, în procesul-verbal vor fi cuprinse și următoarele date: seria și numărul pașaportului ori ale altui document de trecere a frontierei de stat, data eliberării acestuia și statul emitent.*

(2)—(4) *abrogate;*

(5) *În cazul în care contravenientul este minor procesul-verbal va cuprinde și numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia.*

(6) În situația în care contravenientul este persoană juridică în procesul-verbal se vor face mențiuni cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului și codul fiscal ale acesteia, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă.

(7) În momentul încheierii procesului-verbal agentul constataitor este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.”;

— Art. 17: „Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constataitor, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constataitor atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu.”;

— Art. 19 alin. (1): „(1) Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constataitor și de contravenient. În cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constataitor va face mențiune despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor. În acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege ce formează obiect al acesteia contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 844 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 12 septembrie 2011, s-a pronunțat asupra aceluiași prevederi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceeași dispoziție din Legea fundamentală invocată și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15, art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Adina Elena Halas în Dosarul nr. 1.028/301/2010 al Judecătorei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

Cu acel prilej, în acord cu jurisprudența sa anterioară, reprezentată, spre exemplu, de Decizia nr. 421 din 7 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 25 mai 2011, Decizia nr. 608 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 16 iunie 2009, sau Decizia nr. 520 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

Totodată, referitor la obligația contravenientului de a-și dovedi nevinovăția în legătură cu fapta reținută în sarcina sa de către organul constataitor, Curtea a pronunțat Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, statuând că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului.

Instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

Întrucât nu au fost aduse elemente noi, care să conducă la reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată prin deciziile citate, precum și motivarea acestora își mențin valabilitatea și în ceea ce privește prezenta excepție de neconstituționalitate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 399

din 26 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 4 și art. 257 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Petre Lăzăroiu	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionîța Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) și art. 257 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială Centrul Internațional pentru Învățământ Superior „Tehnoeconomia Europeană” din București în Dosarul nr. 10.948/3/2011 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.680D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât nu sunt încălcate normele constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 3.727 din 8 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.948/3/2011, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) și art. 257 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială Centrul Internațional pentru Învățământ Superior „Tehnoeconomia Europeană” din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prin instituirea unor anumite facilități fiscale doar pentru instituțiile de învățământ superior autorizate provizoriu sau acreditate se creează discriminări, în raport cu instituțiile de învățământ superior particulare înființate înainte de anul 1993 și autorizate printr-o hotărâre judecătorească.

De asemenea, arată că, în speță, prevederile criticate au fost greșit interpretate și aplicate și reprezintă o confiscare a proprietății private, întrucât operează un transfer de proprietate injust din patrimoniul particular în cel public.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal opinează că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. În acest sens arată că stabilirea prin lege a obligației de plată a anumitor impozite sau taxe, precum și eventualele scutiri de plata acestora țin de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu condiția ca aceste reglementări să se aplice în mod uniform pentru situații egale. Scopul acestor scutiri este tocmai acela de a facilita accesul la învățatură. Totodată, stabilirea obligației de plată a impozitelor și taxelor locale, precum și scutirea de la plată a unor impozite sau taxe pentru anumite bunuri ori venituri sau pentru anumite categorii de contribuabili se întemeiază tocmai pe principiul așezării juste a sarcinilor fiscale, prevăzut la art. 56 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului și al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din actul de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 250 alin. (4) și art. 257 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003. În realitate, având în vedere motivarea autoarei acesteia, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 250 alin. (1) pct. 4 și art. 257 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, care au următorul cuprins:

— Art. 250 alin. (1) pct. 4: „(1) Clădirile pentru care nu se datorează impozit, prin efectul legii, sunt, după cum urmează: [...]

4. clădirile care constituie patrimoniul unităților și instituțiilor de învățământ de stat, confesional sau particular, autorizate să funcționeze provizoriu ori acreditate, cu excepția încăperilor care sunt folosite pentru activități economice;”;

— Art. 257 lit. d): „*Impozitul pe teren nu se datorează pentru:*
[...]

d) *orice teren al unei instituții de învățământ preuniversitar și universitar, autorizată provizoriu sau acreditată;*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 32 privind dreptul la învățătură, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale și art. 135 alin. (2) privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prin dispozițiile legale criticate, clădirile care constituie patrimoniul unităților și instituțiilor de învățământ de stat, confesional sau particular, autorizate să funcționeze provizoriu ori acreditate, cu excepția încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, precum și orice teren al unei instituții de învățământ preuniversitar și universitar, autorizată provizoriu sau acreditată, sunt exceptate de la plata impozitului pe clădiri și pe teren.

Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că exceptarea prin lege de la plata unor impozite și taxe a unor categorii de persoane fizice ori juridice sau a anumitor activități ori bunuri nu poate să fie considerată, prin ea însăși, ca neconstituțională. Dimpotrivă, astfel cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 159 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 4 februarie 1999, exceptarea de la impozite și taxe ori stabilirea unor reduceri în această materie reprezintă o practică legislativă curentă care corespunde fie necesității de ocrotire a unor subiecte de drept, fie unor rațiuni economice.

În cazul de față, Curtea observă că stabilirea obligației de plată a impozitelor și taxelor locale, precum și scutirea de la plată a unor impozite sau taxe pentru anumite bunuri ori venituri sau pentru anumite categorii de contribuabili se întemeiază tocmai pe principiul așezării juste a sarcinilor fiscale, prevăzut de art. 56 alin. (2) din Constituție, astfel dându-se posibilitatea instituțiilor de învățământ menționate în textul criticat de a-și îndrepta efectiv resursele financiare spre îmbunătățirea procesului de învățământ.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 4 și art. 257 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială Centrul Internațional pentru Învățământ Superior „Tehnoeconomia Europeană” din București în Dosarul nr. 10.948/3/2011 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Curtea nu poate reține nici critica autorului prezentei excepții, potrivit căruia textele criticate duc la o confiscare a proprietății private, nefiind efectuat niciun transfer de proprietate injust din patrimoniul particular în patrimoniul public. Textele criticate stabilesc doar scutirile de la obligațiile legale de plată a impozitului pe clădiri și pe teren pentru instituțiile de învățământ preuniversitar și universitar autorizate provizoriu sau acreditate, fără să afecteze în vreun fel patrimoniul persoanei juridice care intră sub incidența acestora.

În ceea ce privește pretinsa discriminare, respectiv încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că, astfel cum a reținut constant în jurisprudența sa, în măsura în care reglementările deduse controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Or, dispozițiile criticate nu creează o situație discriminatorie între instituțiile de învățământ superior autorizate provizoriu sau acreditate și așa-zisele instituții de învățământ superior neautorizate sau neacreditate, întrucât, potrivit Legii educației naționale nr. 1/2011, posibilitatea de a funcționa ca instituție de învățământ superior este permisă numai acelor autorizate sau acreditate, nu și celor înființate prin hotărâre judecătorească și care sunt obligate să parcurgă procedura autorizării și, respectiv, acreditării.

Prin dispozițiile Codului fiscal, aceste facilități se aplică numai instituțiilor de învățământ superior autorizate sau acreditate, astfel încât nu se poate reține situația de egalitate între aceste instituții și cele neautorizate sau neacreditate.

Având în vedere finalitatea urmărită, prin textele de lege criticate, respectiv protejarea și încurajarea dreptului la învățătură, Curtea observă că nu se aduce atingere nici dispozițiilor constituționale ale art. 32 privind dreptul la învățătură.

În aceste condiții nu poate fi primită nici invocarea dispozițiilor art. 53 alin. (2) din Constituție, întrucât nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale.

De asemenea, în ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 135 alin. (2) din Constituție, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

privind publicarea acceptării amendamentelor la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, așa cum a fost amendată, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.308(88) a Comitetului de Siguranță Maritimă din 3 decembrie 2010

Având în vedere prevederile art. VIII(b)(vi)(2)(bb) și ale art. VIII(b)(vii)(2) din Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS 1974),

în temeiul prevederilor art. 2 pct. 18 și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se publică amendamentele la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, așa cum a fost amendată, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.308(88) a Comitetului de Siguranță Maritimă din 3 decembrie 2010, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Navală Română va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Răducu Valentin Preda,
secretar de stat

București, 1 iunie 2012.
Nr. 531.

ANEXĂ

REZOLUȚIA MSC.308(88) (adoptată la 3 decembrie 2010)

Adoptarea amendamentelor la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, așa cum a fost amendată

Comitetul de Siguranță Maritimă,
amintind art. 28(b) din Convenția privind crearea Organizației Maritime Internaționale referitor la funcțiile Comitetului,
amintind, de asemenea, art. VIII(b) din Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS),
(denumită în continuare *Convenție*), referitor la procedura de amendare a anexei la Convenție, cu excepția cap. I,
luând în considerare, la cea de-a optzeci și opta sesiune a sa, amendamentele la Convenție, propuse și difuzate în conformitate cu art. VIII (b)(i) din Convenție,

1. adoptă, în conformitate cu art. VIII(b)(iv) din Convenție, amendamentele la Convenție, al căror text este prezentat în anexa la prezenta rezoluție;

2. stabilește, în conformitate cu art. VIII(b)(vi)(2)(bb) din Convenție, că amendamentele se vor considera ca fiind acceptate la 1 ianuarie 2012, cu excepția cazului în care înainte de această dată, mai mult de o treime din guvernele contractante la Convenție sau guvernele contractante ale căror flote comerciale reprezintă în total cel puțin 50% din tonajul brut al flotei comerciale mondiale vor fi notificat obiecțiile lor la aceste amendamente;

3. invită guvernele contractante la Convenție să noteze că, în conformitate cu art. VIII(b)(vii)(2) din Convenție, amendamentele vor intra în vigoare la 1 iulie 2012 după acceptarea lor în conformitate cu paragraful 2 de mai sus;

4. solicită secretarului general, în conformitate cu art. VIII(b)(v) din Convenție, să transmită tuturor guvernelor contractante la Convenție copii certificate ale prezentei rezoluții și ale textului amendamentelor conținute în anexă;

5. solicită în plus secretarului general să transmită copii ale acestei rezoluții și ale anexei sale membrilor Organizației care nu sunt guverne contractante la Convenție.

AMENDAMENTE

la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, așa cum a fost amendată

CAPITOLUL II-1

CONSTRUCȚIA — STRUCTURA, COMPARTIMENTARE ȘI STABILITATE, MAȘINI ȘI INSTALAȚII ELECTRICE

PARTEA D

Instalații electrice

Regula 41 — Sursa principală de energie electrică și sisteme de iluminat

1 La paragraful 6, cuvintele „construite la 1 iulie 2010 sau după această dată” se inserează după cuvintele „la navele de pasageri”.

CAPITOLUL II-2

CONSTRUCȚIE — PROTECȚIA CONTRA INCENDIULUI, DETECTAREA ȘI STINGEREA INCENDIULUI

PARTEA A

Generalități

Regula 1 — Aplicare

2 La paragraful 1.1, data de „1 iulie 2002” se înlocuiește cu data de „1 iulie 2012”.

3 La paragraful 1.2.2, data de „1 iulie 2002” se înlocuiește cu data de „1 iulie 2012”.

4 Paragraful existent 2.1 se înlocuiește cu următorul text:

„2.1 Cu excepția cazului prevăzut în mod expres altfel, pentru navele construite înainte de 1 iulie 2012 Administrația se asigură că cerințele care sunt aplicabile în temeiul cap. II-2 din Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, astfel cum a fost modificată prin rezoluțiile MSC.1(XLV), MSC.6(48), MSC.13(57), MSC.22(59), MSC.24(60), MSC.27(61), MSC.31(63), MSC.57(67), MSC.99(73), MSC.134(76), MSC.194(80), MSC.201(81), MSC.216(82), MSC.256(84), MSC.269(85) și MSC.291(87) sunt respectate.”

5 La paragraful 3.1, data de „1 iulie 2002” se înlocuiește cu data de „1 iulie 2012”.

6 La paragraful 3.2, data de „1 iulie 2002” se înlocuiește cu data de „1 iulie 2012”.

Regula 3 — Definiții

7 Paragraful existent 23 se înlocuiește cu următorul text:

„23 *Codul metodelor de încercare la foc* este Codul internațional din 2010 pentru aplicarea metodelor de încercare la foc (Codul FTP 2010), așa cum a fost adoptat de Comitetul de Siguranță Maritimă al Organizației prin rezoluția MSC.307(88) și care poate fi modificat de Organizație, cu condiția ca aceste amendamente să fie adoptate, să intre în vigoare și să producă efecte în conformitate cu dispozițiile art. VIII al prezentei Convenții privind procedurile de amendare aplicabile la anexă, altele decât cap. I.”

PARTEA C

Stingerea incendiului

Regula 7 — Detectare și alarmă

8 La paragraful 4.1, la sfârșitul alineatului .1, cuvântul „și” se elimină; la sfârșitul alineatului .2.2, punctul „.” se înlocuiește cu

cuvântul „; și”; și se adaugă următorul nou alineat .3 după alineatul existent .2.2:

„.3 spațiile închise care conțin incineratoare.”.

CAPITOLUL V

SIGURANȚA NAVIGAȚIEI

Regula 18 — Omologare, inspecții și standarde de performanță a sistemelor de navigație, și echipament de înregistrare a datelor de voiaj

9 Următorul paragraf nou 9 se adaugă după paragraful 8 existent:

„9 Sistemul de identificare automată (AIS) trebuie supus unui test anual. Testul se efectuează de către un inspector autorizat sau printr-o încercare aprobată sau de service aprobat. Testul trebuie să asigure că datele statice cu privire la navă au fost în mod corespunzător programate și că schimbul de date cu senzorii conectați se face fără erori, precum și verificarea funcționării echipamentului radio prin măsurarea frecvențelor și prin efectuarea unui test în direct utilizând, de exemplu, un serviciu de trafic maritim (STM). O copie a raportului de încercare trebuie păstrată la bord.”

Regula 23 — Dispozitive pentru transferul pilotului

10 Textul existent al regulii 23 se înlocuiește cu următorul text:

„1 Aplicație

1.1 Navele angajate în voiaje, în cursul cărora se pot angaja piloți trebuie să fie prevăzute cu dispozitive pentru transferul piloților.

1.2 Echipamentul și dispozitivele pentru transferul piloților instalate¹ la sau după 1 iulie 2012 trebuie să fie conforme cu cerințele din prezenta regulă și să ia în considerare standardele adoptate de Organizație².

1.3 Sub rezerva unor dispoziții contrare, echipamentul și dispozitivele pentru transferul pilotului instalate la bordul navelor înainte de 1 iulie 2012 trebuie să îndeplinească cel puțin cerințele regulii 17³ sau 23, după caz, ale Convenției internaționale din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, care erau aplicabile înainte de această dată și trebuie luate în considerare în mod corespunzător standardele adoptate de Organizație înainte de această dată.

1.4 Echipamentul și dispozitivele instalate la 1 iulie 2012 sau după această dată pentru a înlocui echipamentul și dispozitivele instalate la bordul navelor înainte de 1 iulie 2012, trebuie să respecte cerințele de la această regulă, în măsura în care acest lucru este rezonabil și practic posibil.

1.5 În cazul navelor construite înainte de 1 ianuarie 1994, paragraful 5 se aplică nu mai târziu de data primei inspecții⁴ prevăzute la 1 iulie 2012 sau după această dată.

1.6 Paragraful 6 se aplică la toate navele.

2 Generalități

2.1 Toate dispozitivele folosite pentru transferul pilotului trebuie să fie eficiente pentru a permite imbarcarea și debarcarea în siguranță a piloților. Dispozitivele vor fi păstrate curate, întreținute și stocate în mod corespunzător și vor fi verificate cu regularitate pentru a avea garanția că pot fi utilizate în siguranță. Acestea se vor utiliza numai pentru imbarcarea și debarcarea personalului.

¹ Se referă la interpretarea uniformă a regulii V/23 din Convenția SOLAS (MSC.1/Circ.1375).

² Se referă la Rezoluția Adunării privind Dispozitive pentru transferul pilotului, care urmează să fie adoptată de către Organizație.

³ Se referă la Rezoluția MSC.99(73), prin care regula 17 devine regula 23, care a intrat în vigoare la 1 iulie 2002.

⁴ Se referă la interpretarea uniformă a termenului „prima inspecție”, menționată în regulile SOLAS (MSC.1/Circ.1290).

2.2 Instalarea dispozitivelor pentru transferul și îmbarcarea pilotului vor fi supravegheate de un ofițer desemnat care dispune de mijloace de comunicare cu puntea de comandă și care trebuie să asigure însoțirea pilotului pe o rută sigură spre și dinspre puntea de comandă. Personalul desemnat pentru instalarea și exploatarea oricărui echipament mecanic trebuie să fie instruit în procedurile de siguranță adoptate și echipamentul trebuie să fie testat înainte de utilizare.

2.3 O scară de pilot trebuie să fie certificată de către producător ca fiind conformă cu prezenta regulă sau cu un standard internațional acceptabil Organizației⁵. Scările trebuie să fie inspectate în conformitate cu dispozițiile regulilor I/6, 7 și 8.

2.4 Toate scările de pilot folosite pentru transferul pilotului trebuie să fie clar identificate cu o etichetă sau alt marcaj permanent, astfel încât să permită identificarea fiecăreia dintre ele în scopul verificării, inspecției și evidenței. O înregistrare privind identificarea scării, punerea ei în exploatare și orice reparație suferită trebuie păstrată la bordul navei.

2.5 Scara de acces la care se referă prezenta regulă poate fi o scară înclinată în cazul în care aceasta face parte din dispozitivul de transfer al pilotului.

3 Dispozitive de transfer

3.1 Dispozitive pentru îmbarcarea și debarcarea în siguranță a pilotului trebuie prevăzute în fiecare bord al navei.

3.2 La toate navele la care distanța de la nivelul mării până la punctul de acces la bord este mai mare de 9 m, iar îmbarcarea și debarcarea piloților este prevăzută a se face cu ajutorul scării de acces⁶ sau prin alte mijloace echivalente sigure și comode utilizate împreună cu scara de pilot, se vor prevedea în fiecare bord astfel de echipamente, cu excepția cazului în care echipamentul poate fi transferat dintr-un bord în altul.

3.3 Accesul sigur și convenabil la și de la navă se face prin una dintre următoarele metode:

.1 o scară de pilot de cel puțin 1,5 m și cel mult 9 m deasupra nivelului mării, poziționată și asigurată astfel încât:

- .1 să se evite eventuale resturi aruncate de la bordul navei;
- .2 să fie amplasată paralel cu bordul navei și în măsura în care este posibil la jumătatea navei;
- .3 fiecare treaptă să fie sprijinită ferm de bordul navei; dacă caracteristicile constructive, cum ar fi brăurile de acostare, împiedică respectarea acestei cerințe se vor lua măsuri speciale, în conformitate cu acordul Administrației, pentru ca persoanele să poată fi îmbarcate și debarcate în deplină siguranță;
- .4 scara de pilot trebuie să fie dintr-o singură bucată și să poată atinge apa din punctul de acces la bordul navei sau de ieșire și trebuie să se țină cont de toate condițiile de încărcare și asietă ale navei și de o înclinare în bordul opus de 15°; punctele de fixare, cheile și parâmele de legare trebuie să aibă o rezistență cel puțin egală cu rezistența parâmelor laterale; sau

.2 o scară de acces folosită împreună cu scara de pilot (adică un dispozitiv combinat) sau cu alte mijloace echivalente sigure și convenabile, când distanța de la nivelul mării la punctul de acces la bordul navei este mai mare de 9 m. Scara de acces trebuie să fie orientată în direcția pupa. Atunci când este utilizată, trebuie prevăzută cu mijloace care să permită asigurarea platformei inferioare a scării de acces, astfel încât să fie bine fixată de partea rectilinie a bordajului și, în măsura în care este posibil, în jumătatea navei dinspre pupa, departe de toate căile de evacuare.

.1 dacă este folosit un dispozitiv combinat pentru îmbarcarea pilotului, trebuie să existe un dispozitiv care să permită asigurarea scării de pilot și socare de control la bordul navei la o distanță nominală de 1,5 m deasupra platformei inferioare a scării de acces. În cazul folosirii unui dispozitiv combinat, care include o scară de acces cu trapă în platforma inferioară (de exemplu platforma de îmbarcare), scara de pilot și socarele de control trebuie să treacă prin trapă și să se extindă până la înălțimea balustradei.

4 Accesul pe puntea navei

Trebuie prevăzute dispozitive care să permită oricărei persoane îmbarcarea sau debarcarea în condiții sigure, comode și neobstrucționate la și de la capătul scării de pilot sau orice scară de acces ori alt dispozitiv pe puntea navei. Un astfel de acces se face prin intermediul:

.1 unei deschideri în balustradă sau în parapet, prevăzută cu mână curentă;

.2 unei scări de parapet prevăzute cu doi pontili fixați rigid de structura navei sau în apropierea bazei lor, asigurați și la punctele superioare. Scara de parapet trebuie să fie bine fixată de navă pentru a preveni răsturnarea.

5 Uși laterale

Ușile laterale utilizate pentru transferul piloților nu trebuie să se deschidă spre exterior.

6 Dispozitive de ridicare a pilotului

Este interzis a se utiliza dispozitive de ridicare a pilotului.

7 Accesorii

7.1 Accesoriile de mai jos trebuie păstrate la îndemână, fiind gata pentru a fi folosite imediat pentru transferul unor persoane:

- .1 două socare cu un diametru de cel puțin 28 mm, dar nu mai mult de 32 mm, bine asigurate de navă dacă pilotul o cere; aceste socare trebuie să aibă atașat la extremitatea lor un inel pentru fixare în punte și să fie gata pentru a fi utilizate atunci când pilotul debarcă sau la cererea unui pilot când se apropie de îmbarcare (socarele trebuie să fie până la înălțimea pontililor sau a parapetului de la nivelul de acces al punții, înainte de fixarea lor în inelul din punte);
- .2 un colac de salvare prevăzut cu lumină cu autoaprindere;
- .3 o bandulă.

7.2 În cazurile specificate la paragraful 4 de mai sus, navele vor fi prevăzute cu pontili și scări de parapet.

8 Iluminarea

Trebuie asigurată o iluminare adecvată a dispozitivelor de transfer a pilotului și a zonelor de pe punte destinate îmbarcării sau debarcării.”

APENDICE CERTIFICATE

Model de Certificat de siguranță pentru nava de pasageri

11 Următoarele paragrafe noi, paragrafele 2.10 și 2.11, se adaugă după paragraful 2.9 existent:

„2.10 nava a făcut/nu a făcut¹ obiectul unor metode de proiectare și dispozitive alternative în conformitate cu cerințele regulii/regulilor II-1/55/II-2/17/III/38¹ din Convenție;

⁵ Se referă la recomandările Organizației Internaționale de Standardizare, în special publicația ISO 799:2004, *Nave și tehnologie maritimă — Scări de pilot*.

⁶ Se referă la regula II-1/3-9 privind Mijloacele de îmbarcare și debarcare, adoptată prin rezoluția MSC.256(84), împreună cu Linii directoare asociate (MSC.1/Circ.1331).

2.11 un document de aprobare a unor metode de proiectare și dispozitive alternative pentru mașini și instalații electrice/protecție contra incendiului/instalații și mijloace de salvare¹ este/nu este¹ anexat prezentului certificat.

¹ Ștergeți, după caz.”

Model de Certificat de siguranță a construcției pentru nava de marfă

12 Următoarele paragrafe noi, paragrafele 4 și 5, se adaugă după paragraful 3 existent:

„4 nava a făcut/nu a făcut⁴ obiectul unor metode de proiectare și dispozitive alternative în conformitate cu cerințele regulii/regulilor II-1/55/II-2/17⁴ din Convenție;

5 un document de aprobare a unor metode de proiectare și dispozitive alternative pentru mașini și instalații electrice/ protecție contra incendiului⁴ este/nu este⁴ anexat prezentului certificat.

⁴ Ștergeți, după caz.”

Model de Certificat de siguranță a echipamentului pentru nava de marfă

13 Următoarele paragrafe noi, paragrafele 2.7 și 2.8, se adaugă după paragraful 2.6 existent:

„2.7 nava a făcut/nu a făcut⁴ obiectul unor metode de proiectare și dispozitive alternative în conformitate cu cerințele regulii/regulilor II-2/17/III/38⁴ din Convenție;

2.8 un document de aprobare a unor metode de proiectare și dispozitive alternative pentru protecție contra incendiului/ instalații și mijloace de salvare⁴ este/nu este⁴ anexat prezentului certificat.

⁴ Ștergeți, după caz.”

Model de Certificat de siguranță pentru nava nucleară de pasageri

14 Paragrafele existente, 2.11 și 2.12, se înlocuiesc cu următorul text:

„2.11 nava a făcut/nu a făcut¹ obiectul unor metode de proiectare și dispozitive alternative în conformitate cu cerințele regulii/regulilor II-1/55/II-2/17/III/38¹ din Convenție;

2.12 un document de aprobare a unor metode de proiectare și dispozitive alternative pentru mașini și instalații electrice/protecție contra incendiului/instalații și mijloace de salvare¹ este/nu este¹ anexat prezentului certificat.

¹ Ștergeți, după caz.”

Model de Certificat de siguranță pentru nava nucleară de marfă

15 Paragrafele existente, 2.10 și 2.11, se înlocuiesc cu următorul text:

„2.10 nava a făcut/nu a făcut³ obiectul unor metode de proiectare și dispozitive alternative în conformitate cu cerințele regulii/regulilor II-1/55/II-2/17/III/38³ din Convenție;

2.11 un document de aprobare a unor metode de proiectare și dispozitive alternative pentru mașini și instalații electrice/protecție contra incendiului/instalații și mijloace de salvare³ este/nu este³ anexat prezentului certificat.

³ Ștergeți după caz.”

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

